

Daniel Kitabı - 111 Numara

Vahiy Kitabı'ndaki İlk "Vay" bağlamında Abubakar'ın peygamberlik açısından öneminin açığa çıkarılması

Jeff Pippenger
2024-03-02

Birinci Vay'ın peygamberî tarihinde, Muhammed'den sonra gelen lider, Muhammed'in kayınpederi olan Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa idi. Ona Abubakar diyeceğiz. Hem o hem de Muhammed ilk dört ayette anılır. Abubakar, Muhammed'den sonra ilk İslam hükümdarıydı ve tarih, onun askerlerine verdiği, Vahiy'in dokuzuncu bölümünün dördüncü ayetinde temsil edilen bir emri kaydeder. Bu emir, aynı zamanda Yedinci Borazan olan ve aynı zamanda üçüncü meleğin gelişi olan Üçüncü Vay'ın gelişyle başlayan mühürleme sürecini temsil eder.

Beşinci melek borusunu çaldı; ve gökten yere düşen bir yıldız gördüm; ona dipsiz çukurun anahtarı verildi. Dipsiz çukuru açtı; ve çukurdan büyük bir fırının dumanı gibi bir duman yükseldi; çukurun dumanı yüzünden güneş ve hava karardı. Dumanın içinden yeryüzüne çekirgeler çıktı; ve onlara, yeryüzündeki akreplerin sahip olduğu gibi bir güç verildi. Ve onlara, yeryüzünün otuna, hiçbir yeşil şeye ve hiçbir ağaca zarar vermemeleri, fakat yalnız alınlarında Tanrı'nın mührü bulunmayan insanlara zarar vermeleri buyuruldu. Vahiy 9:1-4.

Gökten düşen "yıldız" 606 yılında tebliğ görevine başlayan Muhammed'di. Muhammed'e "dipsiz çukuru" "açacak" bir "anahtar" verildi; bu, "dumanın" "güneşi ve havayı" karartmasına izin verdi ve "akreplerin" gücü gibi bir "güç" verilen "çekirgeleri" ortaya çıkardı. Anahtar, Romalıların askerî gücünde zayıflık yaratan bir askerî muharebeydi; böylece İslam'ın savaş gücünün yükselmesine olanak tanıdı. Dipsiz çukur, İslam'ın doğum yeri Arabistan'ın bir simgesidir; duman ise, yeryüzüne yayılacak ve Kuzey Afrika, Güney Avrupa ve Arabistan boyunca süpürüp geçen çekirge sürülerinin sardığı aynı coğrafyayı ele geçirecek olan İslam'ın sahte dinini temsil ediyordu. Çekirgeler İslam'ın bir sembolüdür ve kehanet dilinde "güç" askerî gücü temsil eder. Onların gücü, beklenmedik anda sokağa akreplerinki gibi olacaktı. Uriah Smith şöyle der:

Gökyüzünden yeryüzüne bir yıldız düştü; ve ona dipsiz kuyunun anahtarı verildi.

Fars hükümdarı, sanatının ve kudretinin harikalarını seyrederken, Mekke'nin adı sanı bilinmeyen bir yurttaşından, onu Muhammed'i Tanrı'nın elçisi olarak tanımaya davet eden bir mektup aldı. Daveti reddetti ve mektubu yırttı. "İşte böyle," diye haykırdı Arap peygamber, "Tanrı saltanatı böyle parçalayacak ve Chosroes'in yakarışını reddedecek." Doğunun bu iki imparatorluğunun sınırında yer alan Muhammed, karşılıklı yıkımın ilerleyişini gizli bir sevinçle izledi; ve Pers zaferlerinin ortasında, çok yıl geçmeden zaferin yeniden Romalıların sancaklarına döneceğini öngörmeye cüret etti. "Bu kehanetin dile getirildiği söylendiği sırada, gerçekleşmesinden daha uzak olabilecek hiçbir kehanet yoktu; zira Heraklius'un ilk on iki yılı imparatorluğun yaklaşan çöküşünü ilan ediyordu."...

Chosroes, Roma mülkiyetini [in] Asya ve Afrika'da boyunduruk altına aldı. Ve 'Roma imparatorluğu', o dönemde, 'Konstantinopolis'in surlarına, Yunanistan, İtalya ve Afrika'nın bakiyesine ve Asya kıyısında Tyre'den Trebizond'a kadar uzanan bazı sahil şehirlerine indirgenmişti. Altı yıllık tecrübe, sonunda Pers hükümdarını Konstantinopolis'in fethinden vazgeçmeye ve Roma imparatorluğunun fidesinin yıllık haraç miktarını belirlemeye ikna etti,- bin talant altın, bin talant gümüş, bin ipek giysi, bin at ve bin bakire. Heraclius bu yüz kızartıcı şartları kabul etti. Ancak Doğu'nun yoksulluğundan bu hazineleri toplamak için elde ettiği zaman ve mekân, cesur ve umutsuz bir saldırının hazırlığında gayretle kullanıldı'.

Pers kralı, adı sanı bilinmeyen Sarazeni hor gördü ve Mekke'nin sözde peygamberinin mesajıyla alay etti. Roma İmparatorluğu'nun yıkılması bile, Perslerin hükümdarı ile Avarların kağanı (Attila'nın halefi) Sezarların hükümlerinin kalıntılarını aralarında paylaşmış olsalar dahi, Muhammedîliğe ya da bir sahtekârlığın silahlı Sarazen propagandacılarının ilerleyişine kapı açmış olmazdı. Hüsrev'in kendisi de devrildi. Pers ve Roma monarşileri birbirlerinin gücünü tükettiler. Ve yalancı peygamberin eline bir kılıç verilmeden önce, onun ilerleyişini durdurup gücünü kırabilecek olanların elinden kılıç alınmıştı.

'Scipio ile Hannibal zamanlarından beri, imparatorluğun kurtuluşu için Herakleios'un gerçekleştirdiğinden daha cüretkâr bir girişimde bulunulmamıştır. Karadeniz'i ve Ermenistan dağlarını aşarak tehlikeli yolunu açtı, Persya'nın kalbine kadar ilerledi ve Büyük Kral'ın ordularını kanayan ülkelerini savunmaya geri çağırdı.'

"Şafaktan on birinci saate kadar kıyasıya çarpışılan Ninova Muharebesi'nde, kırılmış ya da yırtılmış olabilecekler bir yana, yirmi sekiz sancak Perslerden ele geçirildi; ordularının büyük kısmı kılıçtan geçirildi ve galipler, kendi kayıplarını gizleyerek geceyi savaş meydanında geçirdiler. Asur'un şehirleri ve sarayları Romalılara ilk kez açıldı."

Roma imparatoru, gerçekleştirdiği fetihlerle güçlenmedi; ve aynı zamanda, aynı vasıtalarla, Arabistan'dan gelen Sarazen kitlelerinin — aynı bölgeden gelen çekirgeler gibi — ilerleyişleri boyunca karanlık ve aldatıcı Muhammedî itikadı yaymaları ve kısa sürede hem Pers hem de Roma imparatorluklarını kaplamaları için bir yol hazırlanmıştı.

Bu gerçeği, önceki alıntılarının alındığı Gibbon'daki bölümün kapanış sözlerinden daha eksiksiz ortaya koyacak bir örnek düşünülemez. "Heraklius'un sancağı altında muzaffer bir ordu kurulmuş olsa da, bu doğal olmayan çaba güçlerini kullanmaktan ziyade tüketmiş gibi görünüyor. İmparator Konstantinopolis'te ya da Kudüs'te zaferler kutlarken, Suriye sınırlarındaki ücra bir kasaba Sarazenler tarafından yağmalandı ve yardımına ilerleyen bazı birlikler kılıçtan geçirildi—büyük bir devrimin başlangıcı olmasaydı, sıradan ve önemsiz bir olaydı. Bu haydutlar Muhammed'in havarileriydi; çılgınca yiğitlikleri çölden çıkmıştı; ve hükümdarlığının son sekiz yılında, Heraklius Perslerin elinden kurtarmış olduğu aynı eyaletleri Araplara kaybetti."

"Mekânı göklerde olmayan aldatma ve coşkunsuzluk ruhu' yeryüzüne salıverildi. Dipsiz kuyunun açılması için yalnızca bir anahtar gerekiyordu ve o anahtar Chosroes'un düşüşüydü. Mekke'nin adı sanı bilinmeyen bir yurttaşının mektubunu küçümseyerek yırtmıştı. Ama, 'ihtişamın alevinden' hiçbir gözün nüfuz edemediği 'karanlık kulesine' çöktüğünde, Chosroes'un adı,

Muhammed'in kininin karşısında bir anda unutulmuş karışacaktı; ve hilal, yıldızın düşüşünü bekleyip ancak o zaman doğacakmış gibi görünüyordu. Chosroes, tamamen bozguna uğrayıp imparatorluğunu kaybettikten sonra, 628 yılında öldürüldü; ve 629 yılı, 'Arabistan'ın fethi' ve 'Muhammedilerin Roma İmparatorluğu'na karşı ilk savaşı' ile işaretlenmiştir. 'Ve beşinci melek boru çaldı; ve gökten yere düşen bir yıldız gördüm; ve ona dipsiz kuyunun anahtarı verildi. Ve dipsiz kuyuyu açtı.' 'Yere düştü. Roma İmparatorluğu'nun gücü tükendiğinde ve Doğu'nun büyük kralı karanlık kulesinde ölü olarak yatarken, Suriye sınırındaki adı sanı bilinmeyen bir kasabanın yağmalanması 'muazzam bir devrimin başlangıcı' idi. "Haydutlar Muhammed'in havarileriydi ve çılgın cesaretleri çölden çıktı."

"Dipsiz Kuyu.-Bu terimin anlamı, 'derin, dipsiz, engin' olarak tanımlanan Yunanca , sözcüğünden anlaşılabilir ve her türlü viran, ıssız ve işlenmemiş yere atıfta bulunabilir. Bu terim, dünyanın ilk kaos hâline uygulanır. Gen.1:2. Bu durumda, Arap çölünün bilinmeyen ıssızlıklarına uygun biçimde atıfta bulunabilir; sınırlarından, çekirge sürüleri gibi Sarazen güruhları çıktı. Ve Pers kralı Chosroes'in düşüşü, dipsiz kuyunun açılması olarak pekâlâ temsil edilebilir; zira bu, Muhammed'in takipçilerinin ücra ülkelerinden çıkıp aldatıcı öğretilerini ateş ve kılıçla yaymaları için yolu hazırlamış, ta ki karanlıklarını bütün Doğu imparatorluğu üzerine yayana kadar." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495-498.

Beşinci borazan olan birinci bela, İslam'ın Roma'ya karşı yürüttüğü savaşın başlangıcını tanımlar ve Roma'nın üstün geldiği Roma ile Pers arasındaki bir savaşı da belirtir; ancak bunu yaparken, askerî gücünü İslami gücün yükselişini engelleyemeyecek ölçüde tüketti. Birinci bela ile ikinci belanın peygamberlik nitelikleri, üçüncü belanın peygamberlik niteliklerini belirler ve ilk iki belayı, üçüncü belanın tarihinin sembolleri olarak tanımak önemlidir; çünkü o tarih, 11 Eylül 2001'de başlayan yüz kırk dört binin mühürlenmesi dönemini temsil eder. İlk üç ayette Muhammed tarafından temsil edilen peygamberlik tarihinden sonra, dördüncü ayet Muhammed'den sonraki ilk lider olan Ebu Bekir'i tanıtır.

Onlara, yeryüzündeki çimene, hiçbir yeşil şeye ve hiçbir ağaca zarar vermemeleri; ancak alınlarında Tanrı'nın mührü bulunmayan insanlara zarar vermeleri emredildi. Vahiy 9:4.

Abubakar'ın emri, İslam savaşçılarına o dönemde Roma topraklarında bulunan iki tür ibadet edenler arasında ayırım yapmaları talimatını veriyordu. Sınıflardan biri, başlarının arka kısmını tıraş eden (tonsür) bazı dinî tarikatlara sahip olan ve Pazar günü ibadetini yerine getiren Katoliklerdi. Diğer sınıf ise yedinci gün Şabatını tutanlardı ve Şabat Tanrı'nın mührüdür.

Muhammed'in ölümünden sonra, M.S. 632'de komuta Ebubekir'e geçti; o da, otoritesini ve idaresini iyice sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz Arap kabilelerine bir genelge gönderdi; aşağıdaki ondan bir alıntıdır:

'Rabbin uğruna savaşırken, arkanızı dönmeden erkekçe davranın; ama zaferiniz kadın ve çocukların kanıyla lekelenmesin. Hiçbir hurma ağacını yok etmeyin, hiçbir ekin tarlasını yakmayın. Hiçbir meyve ağacını kesmeyin, hayvanlara zarar vermeyin; yalnızca yemek için öldürdüğünüz hariç. Herhangi bir ahit veya anlaşma yaptığınızda ona sadık kalın ve sözünüzün eri olun. Ve yolda, manastırlara çekilmiş ve bu yolla Tanrı'ya hizmet etmeyi amaçlayan bazı dindar kişiler bulacaksınız; onları kendi hâllerine bırakın, ne onları öldürün ne

de manastırlarını yıkın. Ve bir de Şeytan'ın sinagoguna mensup, tepeleri tıraşlı başka bir tür insanla karşılaşacaksınız; kafataslarını mutlaka yarın; onlar ya Müslüman oluncaya ya da haraç verinceye kadar da aman vermeyin.'

Ne kehanette ne de tarihte, daha insani buyruklara gaddar buyruğa olduğu kadar titizlikle uyulduğu söylenmez; ama onlara böyle emredilmişti. Ve yukarıda zikredilenler, Abubekr'in, bütün Sarasen ordularına emirleri iletmekle görevli reislerine verdiği talimatlar olarak Gibbon'un kaydettiği tek talimatlardır. Emirler, kehanet kadar ayırt ediciydi; sanki halifenin kendisi, ölümlü insanınkinden daha yüce bir buyruğa hem bilerek hem de doğrudan itaat ediyormuş gibi davranmıştı; ve İsa'nın dinine karşı savaşmaya ve onun yerine Muhammediliği yaymaya giderken, İsa Mesih'in Vahyi'nde söyleyeceği önceden bildirilen sözleri tekrarlamıştı.

Alınlarında Tanrı'nın Mührü.—7. bölüm 1-3 üzerine yaptığımız açıklamalarda, Tanrı'nın mührünün dördüncü buyruğun Sebt Günü olduğunu gösterdik; ve tarih, içinde bulunduğumuz çağ boyunca gerçek Sebt Günü'nü tutanların var olduğuna tanıklık eder. Ama burada birçoklarının zihninde şu soru doğmuştur: Bu zamanda alınlarında Tanrı'nın mührü bulunan ve bu sayede Muhammedî zulmünden muaf olan kişiler kimlerdi? Okuyucu, daha önce değindiğimiz şu gerçeği aklında tutsun: Bu çağ boyunca alınlarında Tanrı'nın mührü bulunan ya da gerçek Sebt Günü'nü bilerek tutanlar olagelmiştir; ve ayrıca peygamberliğin ileri sürdüğünün, bu yıkıcı Türk gücünün saldırılarının onlara değil, başka bir sınıfa yönelmiş olduğunu ifade ettiğini de göz önünde bulundursun. Böylece konu her türlü güçlükten arınır; çünkü peygamberliğin gerçekten söylediği yalnızca budur. Metinde doğrudan yalnızca bir insan sınıfı gündeme getirilir; yani alınlarında Tanrı'nın mührü bulunmayanlar; Tanrı'nın mührüne sahip olanların korunması ise yalnızca zımnen ima edilir. Bu nedenle, tarihte, Sarazenlerin nefret ettikleri kimselere yükledikleri felaketlerden herhangi birine bunlardan birinin maruz kaldığına dair bir kayıt görmeyiz. Onlar, insanlardan başka bir sınıfa karşı görevlendirilmişti. Ve bu insan sınıfının başına gelecek yıkım, başka insanların korunmasıyla değil, yalnızca yeryüzünün meyveleri ve yeşilliğinin korunmasıyla karşıtlık içinde verilir; şöyle ki: Çime, ağaçlara ve hiçbir yeşil şeye zarar vermeyin; yalnızca belli bir insan sınıfına. Ve bunun gerçekleşmesinde, işgalci bir ordunun, böyle orduların genellikle yok ettikleri, yani doğanın yüzünü ve ürünlerini esirgediği; buna karşılık, alınlarında Tanrı'nın mührü bulunmayan insanlara zarar verme konusunda kendilerine verilen izin gereğince, tepeleri tıraşlı, Şeytan'ın sinagoguna mensup din adamlarından oluşan bir zümrenin kafataslarını yarıdığı tuhaf manzarayı görürüz.

Bunlar şüphesiz bir keşişler sınıfıydı ya da Roma Katolik Kilisesi'nin başka bir bölümüydü. Müslümanların silahları bunlara yöneltildi. Ve bize, tasarlanmış olmasa bile, onları alınlarında Tanrı'nın mührü olmayanlar olarak tanımlamanın kendine özgü bir yerindeliği var gibi görünüyor; zira Tanrı'nın yarasını, gerçek Sebt Günü'nü söküp atarak ve yerine bir sahtesini ikame ederek mühründen mahrum eden tam da o Kilise'dir. Ve ne peygamberlikten ne de tarihten, Ebubekir'in takipçilerine onlara ilişmemelerini emrettiği kişilerin Tanrı'nın mührüne sahip olduklarını ya da mutlaka Tanrı'nın halkını oluşturduklarını çıkaramıyoruz. Onların kim olduklarını ve hangi nedenle esirgendiklerini Gibbon'ın kıt tanıklığı bize bildirmez ve bunu bilmenin başka bir yolumuz da yoktur; ama Tanrı'nın mührüne sahip olanların hiçbirine

dokunulmadığına inanmak için her türlü nedenimiz vardır; buna karşılık, ona kesinlikle sahip olmayan başka bir sınıf kılıçtan geçirilmiştir; ve böylece peygamberliğin gerekleri fazlasıyla yerine getirilmiştir. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 500-502.

Abubakar, Mohammed'in ölümünden sonra Mohammed'in takipçilerini bir hilafet altında birleştirdi; bu nedenle, iki farklı tarihsel figür olsalar da, birlikte ele alındıklarında ilk felakete ilişkin İslami tanıklığın başlangıcını temsil ederler ve ilk felaketin tarihini belirleyen tarihsel figür Mohammed'dir.

İkinci belanın tarihinin başında, II. Mehmed 1453'te Konstantinopolis'i fethetti. 1449'da, İslam'ı temsil eden dört melek serbest bırakıldı. Birinci belanın başlangıcı ve sonu, sırasıyla I. ve II. Mehmed tarafından belirlenmiştir. Kehanete göre, birinci belanın tarihinin başlangıcı ve sonu, Alfa ve Omega'nın imzasını taşır.

İkinci belanın başlangıcı, İslam'ı temsil eden dört meleğe ilişkin bir zaman peygamberliğini içerir; bu melekler önce salıverilmiş, ardından 11 Ağustos 1840'ta dizginlenmiştir. O noktadan 22 Ekim 1844'e kadar, yüz kırk dört binin mühürlenmesi tasvir edilir. İkinci belanın başlangıcı İslam'ın salıverilmesini, sonu ise İslam'ın dizginlenmesini işaret eder. Hem birinci hem de ikinci bela, başlangıçlarını sonlarına bağlayan kesin peygamberlik işaretlerine sahiptir.

Üçüncü felaketi belirlemek için, ilk iki felaket "satır üzerine satır" biçiminde birbirinin üzerine konulmalıdır. İslam'ın ilk iki tanığı tarafından tanımlanan peygamberlik niteliklerinden biri, Alfa ve Omega imzasıyla başlangıcını ve sonunu işaretleyen belirli bir zaman dilimini temsil etmeleridir. Ayrıca ikincil bir imzaya da sahiptirler; çünkü birinci felaketin başlangıcı Tanrı'nın halkının mühürlenmesini işaret eder ve ikinci felaketin sonu da Tanrı'nın halkının mühürlenmesini işaret eder.

Üçüncü bela, İslam Vahiy 13'teki yeryüzü canavarına aniden ve beklenmedik bir şekilde saldırdığında geldi ve böylece mühürleme dönemi başladı. Yüz kırk dört binin mühürlenmesi yakında çıkacak Pazar yasasında sona erecek ve o sapkınlığa karşılık olarak ulusal dinden dönmeyi ulusal yıkım izleyecektir. Putperest Roma ve Papalık Romasıyla örneklendiği gibi ulusal yıkım Tanrı'nın borazan yargılarıyla gerçekleştirilir. Üç bela aynı zamanda borazanlardır. Üçüncü belaya bağlı İslam, yüz kırk dört binin mühürlenme dönemi sona erdiğinde, Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında çıkacak Pazar yasası sırasında yine aniden ve beklenmedik bir şekilde vuracaktır. Bu dönem, birinci belanın başlangıç dönemiyle ve ayrıca ikinci belanın bitiş dönemiyle örneklendirilmiştir.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Sara, Mısırlı Hacer'in İbrahim'e doğurduğu oğlunun alay ettiğini gördü. Bunun üzerine İbrahim'e dedi: "Bu cariyeyi ve oğlunu kov; çünkü bu cariyenin oğlu oğlumla, İshak'la birlikte mirasçı olmayacak." Bu söz, oğlundan ötürü İbrahim'i çok üzdü. Tanrı İbrahim'e dedi: "Oğlan ve cariyeye yüzünden üzülme; Sara'nın sana söylediği her şeyde onun sözünü dinle; çünkü soyun İshak'la anılacaktır. Cariyenin oğlundan da bir ulus yapacağım, çünkü o senin soyundandır." İbrahim sabah erkenden kalktı, ekmek ve bir su kırbaşı aldı, onları Hacer'in omzuna koydu, çocuğu da verip onu gönderdi; o da gidip Beer-Şeva çölünde dolaştı. Kırbadaki su tükenince,

çocuğu çalıllıkların birinin altına bıraktı. Sonra gidip ondan oldukça uzakta, neredeyse bir ok atımı kadar, karşısına oturdu; çünkü, “Çocuđun ölümünü görmeyeyim” dedi. Onun karşısına oturdu, sesini yükseltip ağladı. Tanrı oğlanın sesini işitti; ve Tanrı'nın meleği gökten Hacer'e seslenip dedi: “Neyin var, Hacer? Korkma; çünkü Tanrı oğlanın bulunduğu yerden sesini işitti. Kalk, oğlanı kaldır, elinden tut; çünkü ondan büyük bir ulus yapacağım.” Ve Tanrı onun gözlerini açtı, bir su kuyusu gördü; gidip kırbayı suyla doldurdu ve oğlana içirdi. Tanrı oğlanla birlikteydi; o büyüdü, çölde yaşadı ve bir okçu oldu. Yaratılış 21:9-20.